

Arrest

nr. 166 858 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RECTOR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond verklaard, op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.09.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A.P.N.
nationaliteit: Nigeria
[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor A.P.N.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 27.10.2015 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst, Nigeria.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1.2. De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat haar daarop werd afgegeven, luidt als volgt:

"Aan mevrouw:

naam: A

voornaam: P.N.

[...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 19.08.2015 .

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met A.O.H. (23.06.1958). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 06.08.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat dit huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 12.06.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28.04.2015. Deze beslissing is op 21.05.2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met A.O.H. (23.06.1958). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 06.08.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat dit huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Betrokkene kreeg op 19.08.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding:

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria/om de overname te vragen aan Nigeria. Mocht de overname door Nigeria niet mogelijk zijn, om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria.

Betrokkene kreeg op 19.08.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met A.O.H. (23.06.1958). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 06.08.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat dit huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

1.3. Met de derde bestreden beslissing wordt aan verzoekster een inreisverbod voor de duur van twee jaar opgelegd, om de volgende redenen:

"Aan mevrouw:

naam: A.

voornaam: P.N.

[...]

nationaliteit: Nigeria

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 04/11/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 19.08.2015 Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd worden.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of;*
- ☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.*

Betrokkene heeft op 12.06.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28.04.2015. Deze beslissing is op 21.05.2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met A.O.H. (23.06.1958). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 06.08.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat dit huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Betrokkene kreeg op 19.08.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Erwerd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"B. Schending van artikel 9ter Vw.

1. Art. 9ter Vw. bepaalt het volgende:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de

mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift 5[dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]5 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer

of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.

Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1°

het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2°

het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3°

het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4°

het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1°

indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2°

indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3°

indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4°

indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5°

In de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

(...)

Verweerster moet m.a.w. nagaan of verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.

2. Verzoekster heeft op afdoende wijze aangetoond dat zij aan een ernstige ziekte lijdt, met name aan diabetes type 2 en borstkanker.

Dat verzoekster met deze medische problemen te kampen heeft, wordt door verweerster niet betwist.

3. Verweerster is daarentegen de mening toegedaan dat verzoekster in haar land van herkomst adequate medische hulp kan bekomen – quod non.

Zij verwijst hiervoor naar het verslag van haar adviserend geneesheer Dr. J.M., waarmee zich echter verschillende problemen stellen (cfr. infra).

4. De gezondheidszorg in NIGERIA is net erg ontwikkeld.

Uit de documentatie die verzoekster aan haar aanvraag voegde blijkt dat in NIGERIA niet alle behandelingen die verzoekster vereist, kunnen worden bekomen.

Bovendien worden diagnoses laattijdig gesteld, kunnen bepaalde behandeling maar in een beperkt aantal ziekenhuizen worden uitgevoerd en is de kostprijs van medische zorg erg hoog waardoor een gewone Nigeriaan er geen toegang tot heeft.

5. Verzoekster is heden arbeidsongeschikt, zoals geattesteerd door haar huisarts en oncoloog.

Verzoekster beschikt niet over de nodige inkomsten om de behandelingen in NIGERIA te financieren.

6. Op basis van de voorliggende gegevens aangaande de gezondheidstoestand van verzoekster, alsook de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste behandelingen, kan dan ook niet anders worden besloten dan dat de voorwaarden van art. 9ter Vw. wel degelijk zijn vervuld, zodat verweerster ten onrechte weigerde om verzoekster te machtigen tot verblijf.

Op die manier onderwerpt zij verzoekster aan mensonterende omstandigheden en schendt zij dus ook art. 3 EVRM.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE

daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. In het kader van de beoordeling van een aanvraag tot medische regularisatie laat verweerster zich bijstaan door een arts-geneesheer, in casu Dr. J. M., die, indien hij dat nodig acht, de vreemdeling in kwestie kan onderzoeken of advies inwinnen bij een deskundige, alvorens een beslissing te nemen.

3. Dr. J. M. weerhoudt in zijn verslag 2 medische problemen, met name diabetes type 2 en borstkanker. Bij een zorgvuldige lezing van zijn verslag zal Uw Raad vaststellen dat Dr. J. M. echter ALLEEN ingaat op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling en opvolging van chronische diabetes. Over de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de behandeling en opvolging van kanker wordt HELEMAAL NIETS gezegd.

Er werd met andere woorden door Dr. J. M. (en dus door gevolgstelling ook door verweerster) helemaal GEEN onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische behandeling en opvolging van de kanker van verzoekster.

Het feit dat verzoekster dit zelf niet opmerkte, en bovendien besloot tot afwijzing van de aanvraag tot medische regularisatie van verzoekster zonder te beschikken over gegevens aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medische zorg, maakt ontegensprekelijk een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. In dat licht is het bovendien des te frappanter dat Dr. M. de medische verslagen en attesten van zijn arts- collega's Dr. V.G. en Dr. M.-R. C. zomaar langs zich neerlegt, zelfs zonder verzoekster te hebben onderzocht én zonder hierover enige motivering te geven.

Waarom weerhoudt Dr. M. bevoorbeeld geen mantelzorg, daar waar de huisarts van verzoekster – die verzoekster nochtans het beste kent – expliciet attesteert dat verzoekster nood heeft aan mantelzorg?

Door het verslag van Dr. M. klakkeloos aan te nemen als 'waar' en 'volledig' en hierop haar beslissing te funderen, schendt verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel.

D. Schending van de motiveringsverplichting

1. De gemachtigde van de Staatssecretaris moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorzien in artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 62 Vw., heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of hij er beroept tegen wenst aan te tekenen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4. Verweerster motiveert haar beslissing tot afwijzing van de regularisatieaanvraag van verzoekster simpelweg door te verwijzen naar het verslag van haar raadgevend geneesheer.

Zoals reeds vermeld, vertoont het verslag van Dr. M. echter gebreken, in die zin dat

(1) geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling en opvolging van de kanker van verzoekster,

(2) en bovendien geen rekening wordt gehouden met de verslagen en attesten van de behandelende artsen van verzoekster.

Door haar beslissing de funderen door gewoonweg te verwijzen naar het verslag van haar raadgevend geneesheer, schendt verweerster de motiveringsverplichting."

3.1.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze vermeende schendingen moeten worden onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat de grondslag vormt voor de eerste bestreden beslissing. Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

De eerste bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 27 oktober 2015. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Aan de eerste en derde voorwaarde is alvast voldaan.

De vraag die zich opdringt is of het advies van de ambtenaar deugdzzaam is gemotiveerd. Het luidt als volgt:

Geachte heer,

[...]

Ik kom terug op uw vraag tot het maken van een beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door genoemde persoon.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

-20/8/2015, Dr. VAN C., bij betrokkene werd er een maligne tumor met goed succes geopereerd aan de rechter borst, gevolgd door radiotherapie (2/2015) en chemotherapie. Momenteel is er nog een medicamenteuze nabehandeling bezig met novadex(tamoxifene) en zoladex (gosereline). Eerder werd een diabetes type II gesteld, en werd vastgesteld dat zij draagster was van sikkelcelanemie. Ook werd er een verhoogde bloeddruk vastgesteld.

-16/4/2015, Dr. P., betrokkene wordt opgevolgd op uw raadpleging van het multidisciplinair borst-Centrum. Er zijn geen argumenten voor recidive,

-10/3/2015, Dr. R., betrokkene wordt opgevolgd voor hypertensie en diabetes, er worden orale antibiotica voorgeschreven.

-15/7/2014, 22/7/2014, 31/12/2014, 9/1/2015, 25 en 29 januari 2015, 18 en 25 augustus 2015, 22 september 2000 14, 29 januari 2015, Dr. Marie Rose C., verdere opvolging voor borst carcinoom zonder métastasé. Betrokkene-vertoonst ook een kerosine omvorming, zodanig dat een hysterectomie werd voorgesteld, maar patiënte weigerde dit. Er wordt gesteld dat betrokkene zeer goed herstelde na de ingreep.

- 24/8/2015, Dr. V. betrokkene wordt verder opgevolgd na haar operatie wegens borst carcinoom. Er wordt een chemotherapie gevolgd.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 41-jarige vrouw een diabetes type 2 vertoonst die behandeld wordt met orale antidiabetica.

Bij betrokkene werd er een maligne tumor vastgesteld aan de rechter borst die met goed succes geopereerd werd, gevolgd door-radiotherapie (2/2015) en chemotherapie. Momenteel is er nog een medicamenteuze nabehandeling bezig met novadex (tamoxifene) en zoladex (gosereline), Alle nodige behandelingen zijn ook mogelijk in Nigeria, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor haar leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

III. Beschikbaarheid van de behandeling

Voor behandeling en opvolging van chronische diabetes zijn er in het herkomstland Nigeria voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

<http://ptolemy.library.utoronto.ca/sites/default/files/reviews/2007/February%20%20Breast%20Cancer.pdf>
Adisa Adeyinka Charles MD, FWACS, FICS Director, Residency Training Program Abia State University Teaching Hospital Aba, Nigeria

There are oncologists, endocrinologists and surgeons to manage this kind of patient at most tertiary centres including: Lagos University Teaching Hospital, University of Calabar Teaching Hospital, University of Port Harcourt Teaching Hospital, University College hospital, Ibadan, Lagos state University teaching Hospital well as the National Hospital, Abuja in Nigeria with a few of them in private practise around the country such as St. Nicholas Hospital in Lagos.

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank: REQUEST FORM Medical Advisors - Immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS:

Zie ook : REQUEST NUMBER: NG-3502-2014 (oncologie - kankerbehandeling).

Alsook BMA 7329 (diabetes en psychiatrie).

Deze info werd bijgevoegd in het administratief dossier.

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan behandeld worden in haar herkomstland, en dat behandeling en opvolging door internisten en specialisten in diabetes er zeker mogelijk is.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische dossierstukken blijkt niet dat er b)fdë betrokkene medisch kan gesproken worden van een medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg. Er worden geen bewegingsbeperkingen bewezen.

V. Toegankelijkheid

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist in het herkomstland van betrokkene, zijnde Nigeria. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende;

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen en opvolging in het land van herkomst, Nigeria,

Nigeria kent verschillende systemen van ziektekostenverzekering, waaronder het FSSHIP of Formal Sector Social Health Insurance Programme, het USESHIP of Urban Self-Employed Social Health Insurance Programme, en het RCSHIP of Rural Community Social Health Insurance Programme.

Het FSSHIP zorgt voor een dekking van medische onkosten van werknemers in de publieke sector en de georganiseerd private sector, Dit programma is tevens verplicht voor iedere organisatie met 10 of meer werknemers. De individuele bijdrage aan deze ziekteverzekering is inkomensgerelateerd en bedraagt heden 15% van het basissalaris. De werkgever neemt van deze 15% 10% voor zijn rekening, zodanig dat de werknemer maar 5% van het basissalaris moet bijdragen om van deze verzekering te genieten. De bijdragen van één enkele verzekerde dekken naast de hoofdverzekerde, ook de echtgenoot/echtgenote en maximaal 4 kinderen jonger dan 18 jaar.

Het USESHIP is een non-profit ziekteverzekeringsprogramma gerund door een groep, bestaande uit leden met dezelfde economische activiteiten. Het RCSHIP is een non-profit ziekteverzekeringsprogramma gerund door een groep, bestaande uit families of individuele personen. De bijdrage aan beide voorgaande programma's wordt betaald onder de vorm van een maandelijks geldelijke rente of afbetaling. De hoogte van dit bedrag is afhankelijk van het pakket medische zorgen, welk door de leden van de groep werd uitgekozen.

Wat betreft de toegankelijkheid van de nodige medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en

dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012), Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene op 41-jarige leeftijd geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

VI. Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, hier concreet geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Nigeria. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Nigeria.”

De verzoekende partij stelt dat, hoewel de ambtenaar-geneesheer 2 medische problemen weerhoudt, met name diabetes en borstkanker, hij alleen ingaat op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling en opvolging van chronische diabetes en over kanker niets wordt gesteld.

Uit het hiervoor geciteerde advies blijkt dat het is opgesteld zowel in het licht van de nood aan behandeling voor kanker als in het licht van de diabetes waaraan de verzoekende partij lijdt. Voor wat betreft de borstkanker die verzoekster heeft gehad, werd in het bijzonder gesteld:

“Bij betrokkene werd er een maligne tumor vastgesteld aan de rechter borst die met goed succes geopereerd werd, gevolgd door-radiotherapie (2/2015) en chemotherapie. Momenteel is er nog een medicamenteuze nabehandeling bezig met novadex (tamoxifene) en zoladex (gosereline), Alle nodige behandelingen zijn ook mogelijk in Nigeria, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor haar leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.”

en

“Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

*<http://ptolemy.library.utoronto.ca/sites/default/files/reviews/2007/February%20%20Breast%20Cancer.pdf>
Adisa Adeyinka Charles MD, FWACS, FICS Director, Residency Training Program Abia State University Teaching Hospital Aba, Nigeria*

There are oncologists, endocrinologists and surgeons to manage this kind of patient at most tertiary centres including: Lagos University Teaching Hospital, University of Calabar Teaching Hospital, University of Port Harcourt Teaching Hospital, University College hospital, Ibadan, Lagos state University teaching Hospital well as the National Hospital, Abuja in Nigeria with a few of them in private practise around the country such as St. Nicholas Hospital in Lagos.

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank: REQUEST FORM Medical Advisors - Immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS:

Zie ook : REQUEST NUMBER: NG-3502-2014 (oncologie - kankerbehandeling).”

Dit middelonderdeel, uitgaande van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoekende partij is het niet eens met de stelling van de verwerende partij dat zij in haar land van herkomst adequate medische hulp kan bekomen. Gelet op de vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer zijn stelling heeft onderbouwd met stukken waaruit inderdaad blijkt dat oncologen, endocrinologen en chirurgen beschikbaar zijn voor borstkankerpatiënten, en ook dat behandeling en opvolging door specialisten in diabetes mogelijk is, komt het aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat daar anders over moet worden gedacht. Door enkel en alleen op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat uit de documentatie die zij bij haar aanvraag

voegde zou blijken dat niet alle behandelingen die zij vereist kunnen worden bekomen, zonder in concreto te wijzen op eventuele discrepanties of onzorgvuldigheden, blijft zij daartoe volledig in gebreke. Dit klemmt des te meer nu uit de stukken blijkt dat het gaat om algemene statistieken met betrekking tot sterftecijfers in het licht van profielen van patiënten die niets zeggen over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandelingen enerzijds, en stukken die dateren van 2013, en die dus minder recent zijn dan de specifieke stukken die door de verwerende partij werden gehanteerd en die dateren van september 2014 anderzijds.

De verzoekende partij betoogt verder dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat zij geen nood heeft aan mantelzorg terwijl haar huisarts het tegenovergestelde heeft geattesteerd, en dit zonder dat hij haar heeft onderzocht.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende inlichtingen kan vragen of een eigen onderzoek kan voeren, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen of tot het voeren van een eigen medisch onderzoek worden gelezen. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling ervan en een bijkomend onderzoek of bijkomende inlichtingen zijn niet vereist *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 345-35) Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder bijkomend inlichtingen te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe. De vraag of mantelzorg medisch vereist is, is een zuiver medische beoordeling die toekomt aan de ambtenaar-geneesheer en de Raad kan zich niet in diens plaats stellen. De vaststelling dat die over de medische noodzaak tot mantelzorg in een andere zin oordeelt dan de huisarts van de verzoekende partij is op zich geen reden om het advies af te doen als niet deugdzzaam. Immers, uit het door de verzoekende partij bijgebrachte medisch attest blijkt ook dat de betrokken arts, zonder meer, poneert dat mantelzorg noodzakelijk is. De verzoekende partij toont dan ook niet aan waarom hierover meer moest worden gemotiveerd dan nu het geval is, temeer nu uit het standaard medisch getuigschrift dat in september 2015 werd opgemaakt door verzoeksters oncologe niet wordt gesteld dat mantelzorg medisch vereist zou zijn.

Verzoekster stelt verder nog dat zij heden arbeidsongeschikt is, zoals geattesteerd door haar huisarts en haar oncoloog en dat zij niet beschikt over voldoende inkomsten om de behandelingen in Nigeria te financieren.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoekster geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd. Verzoekster stelt dan wel het tegenovergestelde, maar toont een en ander niet concreet aan. Daarenboven, waar zij stelt dat zij niet over voldoende inkomsten beschikt om haar behandelingen in Nigeria te financieren, moet erop worden gewezen dat dit een loutere bewering is, temeer nu zij blijft vasthouden aan de relatie met de heer A.O.H., van wie zij zelf stelt dat hij in België werkt en zij volledig op hem vertrouwt om haar te ondersteunen. Er valt niet in te zien waarom de betrokken heer haar derhalve niet zou kunnen bijstaan, minstens financieel, bij terugkeer naar haar land van herkomst. Ten slotte weerlegt zij ook op geen enkele wijze dat zij zich zou kunnen beroepen op de hulp van het IOM waarnaar wordt verwezen in het advies.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij, door zich te steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk dan wel in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou hebben geoordeeld dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Evenmin werd aangetoond dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij in een situatie van een onmenselijke of vernederende behandeling zou terechtkomen, zoals gevisieerd door artikel 3 van het EVRM.

3.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel wordt de schending van de motiveringsplicht aangevoerd, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/11 van dezelfde wet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

B. Schending van de motiveringsverplichting

1. Verzoekster is van oordeel dat verweerster haar materiële motiveringsplicht schendt en wel op volgende wijze :

2. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, alsook het inreisverbod, maken melding van manifest onjuiste (vermeende) feitelijkheden, alsook gevolgtrekkingen. Zo wordt in beide beslissingen het volgend gesteld :

«Betrokkene kreeg op 19 augustus 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis (...). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grongebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan. »

Benadrukt dient te worden dat het bevel waarvan melding wordt gemaakt, hetzij het bevel van 19 augustus 2015 het eerste bevel was dat aan verzoekster werd betekend.

Dat zij hieraan geen gevolg heeft verleend, heeft alles te maken met het feit dat haar gezondheidstoestand te slecht is om terug te keren naar haar land van herkomst (cfr. supra), reden waarom zij op 23 september 2015 - hetzij dus nog voordat de in het bevel van 19 augustus 2015 vermelde termijn verstreken was - een aanvraag tot medische regularisatie heeft ingediend.

Verweerster kan dus bezwaarlijk stellen dat hieruit de 'duidelijke onwil' van verzoekster blijkt.

4. Ook wordt de familiale situatie van verzoekster op een oncorrecte wijze weergegeven, wanneer het volgende wordt gesteld :

« Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met A.O.H. (23.06.1958). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 06.08.2015 door Stad Leuven.

Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat dit huwelijk er uitsluitend op is gericht om er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Wij kunnen dus concluderen dat en terugkeer van naar Nigeria geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM. ».

Verzoekster is namelijk al op 29 september 2012 - hetzij lang vooraleer zij of de heer A.O.H. naar BELGIË kwam in 2014 – in het huwelijk getreden met de heer A.O.H..

Verweerster is hiervan ontegensprekelijk op de hoogte, nu verzoekster hiervan uitdrukkelijk melding maakte in haar verzoekschrift en bovendien een kopie van de huwelijksakte toevoegde aan haar verzoek tot medische regularisatie.

Ook heeft verzoekster gedurende de hele tijd dat zij in BELGIË verblijft, bij de heer A.O.H. ingewoond.

Dat zij hun huwelijk in BELGIË wensen te laten officialiseren (door opnieuw, ditmaal door voor de wet, te trouwen) mag niet verbazen.

Toch stelt verweerster opnieuw en opnieuw dat niet zou zijn aangetoond dat verzoekster en de heer O.H. een gezinskern uitmaken.

5. Zoals reeds vermeld, is de motivering vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en in het inreisverbod bovendien zo goed als identiek.

Nochtans vereisen artt. 7, 27 en 74/4 Vw. (met betrekking tot de vasthouding met het oog op verwijdering) dat aan heel andere voorwaarden is voldaan dan vooropgesteld in art. 74/11 §1 Vw. (met betrekking tot het inreisverbod).

Verzoekster is van oordeel dat verweerster op die wijze ook de formele motiveringsplicht schendt, zoals voorzien in artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 62 Vw..

6. Art. 7 Vw. voorziet verder het volgende :

« Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. »

Er moet m.a.w. steeds worden gepoogd om een andere minder dwingende, doch geschikte maatregel te nemen, alvorens te besluiten tot vasthouding van de betrokken vreemdeling.

Dat er onderzoek werd gevoerd naar de noodzakelijkheid van de opgelegde maatregel, moet blijken uit de motivering van de beslissing tot in kwestie.

Indien niet uit het dossier blijkt dat een dergelijk onderzoek werd gevoerd, hetgeen in casu het geval is, is de maatregel in ieder geval onwettig (KI Brussel 5 juni 2002, Rev. Dr. Étr. 2002, 438).

Uit de beslissing blijkt geenszins waarom de vrijheidsberoving van verzoekster strikt noodzakelijk zou zijn, en dat dus een minder dwingende maatregel niet zou volstaan (zoals bijvoorbeeld de verplichting om zich regelmatig aan te melden, een financiële waarborg te betalen, kopie van de identiteitskaart te overhandigen, huisarrest, etc.)

C. Verweerster schendt art. 7 Vw.

1. Elke vreemdeling die een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en daar geen gevolg aan verleende, bevindt zich in onwettig verblijf.

De vrijheidsberoving staat echter niet open voor elke vreemdeling die onwettig op het grondgebied verblijft.

Alleen “wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert” kan de vasthouding worden bevolen.

2. Verweerster heeft echter altijd geweten waar verzoekster zich bevond, namelijk bij haar ‘echtgenoot’.

Onderduiken zal verzoekster nooit (kunnen) doen aangezien zij medische zorgen nodig heeft.

Verzoekster heeft zich verder steeds op eerste verzoek aangeboden bij de autoriteiten.

Bovendien heeft zij geen gevolg gegeven aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 19 augustus 2015 omdat haar gezondheidstoestand te slecht is om terug te keren naar haar land van herkomst (cfr. supra).

Verweerster kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de situatie van verzoekster het opleggen van een vasthouding rechvaardigt.

D. Verweerster schendt art. 74/11 Vw.

Art. 74/11 Vw. vereist daarentegen dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het moge echter duidelijk zijn dat verweerster geen, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster, met name :

- Het feit dat zij ‘gehuwd’ is met een man die woont en werkt in BELGIË,

- Het feit dat zij ernstig ziek is, en om die reden geen gevolg heeft kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 augustus 2015,

- Het feit dat zij medische hulp nodig heeft, dewelke zij niet kan verkrijgen in NIGERIA

- ...

E. Verweerster schendt het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Hierboven (cfr. supra B) werd reeds uiteengezet dat verweerster, VERKEERDELIJK blijft suggereren dat het vooropgestelde huwelijk tussen verzoekster en de heer A.O.H. (die in feite al jaren haar ‘echtgenoot’ is) een schijnhuwelijk zou zijn, om dan op basis daarvan te beslissen tot de vasthouding van verzoekster en tot het opleggen van een inreisverbod.

Indien zij op zorgvuldige wijze het verzoekschrift van verzoekster zou hebben gelezen en de daarbij gevoegde stukken zou hebben bestudeerd, had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat verzoekster al jaren ‘gehuwd’ is met de heer A.O.H. en zij dus al jaren met hem een gezin vormt in de zin van art. 8 EVRM (cfr. infra).

Toch besluit zij tot vasthouding met het oog op verwijdering en het opleggen van een inreisverbod van maar liefst 2 jaar !

2. Bovendien heeft verweerster duidelijk onvoldoende rekening gehouden met de (haar bekende) slechte gezondheidstoestand van verzoekster, wanneer zij de vasthouding van verzoekster beval in het Centrum voor Illegalen in BRUGGE.

Het Centrum was duidelijk niet aangepast aan de noden van verzoekster, reden waarom verzoekster nagenoeg onmiddellijk na haar aankomst aldaar mocht beschikken.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

F. Verweerster schendt het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt

2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Zoals reeds vermeld lijdt verzoekster aan diabetes type 2, volgt zij een intensie kankerrevalidatieprogramma bij UZ LEUVEN én vormt zij een gezin met de heer A.O.H.

3. Stuk voor stuk, minstens tesamen, zijn dit omstandigheden die het voor verzoekster uiterst moeilijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog de vasthouding van verzoekster te bevelen en zelfs een inreisverbod op te leggen voor een periode van maar liefst 2 jaar.

G. Verweerster schendt artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de vasthouding en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoekster. Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoekster is gehuwd met de heer A.O.H..

Het klopt dat zij hun huwelijk in BELGIË wensen te laten officialiseren. Dit door opnieuw, ditmaal voor de wet, met elkaar in het huwelijk te treden.

Dit werd hen voorlopig geweigerd omdat er aanwijzingen zouden zijn dat het zou gaan om een schijnhuwelijk – quod certe non.

Verzoekster en de heer A.O.H. hebben hiertegen beroep aangetekend.

Het beroep zal in april 2016 worden behandeld (zie stuk 4).

Zij hebben er alle vertrouwen in dat zij hun huwelijk ook naar Belgisch recht kunnen laten vaststellen.

Zij traden immers reeds op datum van 29 september 2012 met elkaar in het huwelijk, hetzij lang voordat de heer A.O.H. naar BELGIË kwam om alhier te wonen en te werken.

Verzoekster heeft tijdens haar verblijf ook steeds bij de heer A.O.H. inwoont.

Ook dit toont aan dat zij de heer A.O. haar ondersteunt is deze moeilijke periode (kanker).

Aan het feit dat verzoekster en de heer A.O. een gezinskern uitmaken, kan dan ook niet redelijk worden getwijfeld, zodat verweerster art. 8 EVRM schendt door alsnog de verwijdering van verzoekster te bevelen, en zelfs een inreisverbod van 2 jaar op te leggen."

3.2.2. De verzoekende partij ontkent niet dat zij in het bezit werd gesteld van een terugkeerbesluit, en al evenmin dat zij daaraan geen gevolg heeft gegeven. Zij is evenwel van oordeel dat dat niet van haar kon worden verwacht omdat haar gezondheidstoestand te slecht was om terug te keren en zij daarop een aanvraag om medische regularisatie indiende. Van een duidelijke onwil, zoals de verwerende partij het stelt, was dan ook geen sprake volgens haar.

Een aantal vaststellingen dringen zich op.

Ten eerste is elke administratieve rechtshandeling bekleed met het privilège du préalable, het vermoeden van wettigheid, en is zij uitvoerbaar tot zij in rechte wordt geschorst of vernietigd. Op grond

van het "privilège du préalable" had verzoekster zich bij de genoemde beslissing moeten neerleggen en er gevolg aan moeten geven, zelfs al vond ze ze niet gerechtvaardigd (cfr. RvS 21 februari 2001, nr. 93.468, Taymans).

Ten tweede blijkt dat zij tegen het bevel van 19 augustus 2015 geen beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen minstens van haar had kunnen worden verwacht, zo zij ervan overtuigd was dat het onwettig was omdat er geen rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidstoestand. Verzoeksters stilzitten op dit vlak is significant.

Ten derde heeft het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking, zodat de verzoekende partij niet aantoonde dat het bevel om het grondgebied te verlaten om die reden niet uitvoerbaar zou zijn.

Ten vierde is het zeer treffend dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet pas werd ingediend nadat verzoekster in kennis was gesteld van het bevel, en op een ogenblik dat het voornaamste deel van de behandeling –daarin begrepen de chemo- en radiotherapie en de operatie, zoals blijkt uit het administratief dossier- achter de rug was en enkel nog een medicamenteuze behandeling werd voortgezet. Bovendien is uit het advies van de ambtenaar-geneesheer gebleken dat zij in haar land van herkomst wel degelijk kon rekenen op een adequate medische opvolging en behandeling. In die omstandigheden, en gelet op het gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet erop worden gewezen dat zij louter poneert dat haar gezondheidstoestand te slecht is om terug te keren, maar geenszins aannemelijk maakt dat zij ten tijde van het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten om medische redenen dat bevel niet zou kunnen opvolgen.

Samenvattend moet dan ook worden vastgesteld dat terecht werd geoordeeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan haar terugkeerverplichting en er een duidelijke onwil blijkt om het grondgebied te verlaten.

3.2.3. De verzoekende partij stelt verder dat haar familiale situatie op oncorrecte wijze wordt weergegeven, omdat de verwerende partij ervan op de hoogte was dat zij reeds op 29 september 2012 in het huwelijk was getreden met de heer A.O., zij reeds sedert haar komst naar België met de betrokkene samenwoont en zij hun huwelijk in België wenste te laten officialiseren.

De verwerende partij heeft, over deze situatie, het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met A.O.H. (23.06.1958). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 06.08.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat dit huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

Wat de verzoekende partij met haar middelonderdeel wenst te bekomen is te laten aannemen, ondanks het negatief advies van het Parket en de weigering van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven –elementen uit het dossier die niet betwist zijn-, dat zij wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft met de heer A.O. en het dus niet zou gaan om een schijnhuwelijk.

Dienaangaande geldt het volgende:

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91).

Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140- 141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden (RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

In de mate dat het middel van verzoekster er toe strekt aan te tonen dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat haar geplande huwelijk moest worden geweigerd omdat het zou gaan om een schijnhuwelijk en haar eerdere huwelijk daarbij ook ten onrechte als een schijnhuwelijk heeft beschouwd en zij de Raad ertoe noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is het, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Daarbij moet overigens ook nog worden benadrukt dat het eerdere huwelijk van verzoekster blijkens de stukken van het dossier ook reeds werd betrokken bij het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk. Het is dus geen nieuw gegeven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond op deze gronden.

Daarbij aansluitend, wat de door verzoekster aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, is het geenszins in strijd met deze bepaling dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat in de geschetste omstandigheden, die erop wijzen dat het huwelijk slechts gericht is om er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, wordt geoordeeld dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Immers, in deze omstandigheden is er geen sprake van een beschermenswaardige gezinsband in het licht van deze bepaling zodat verzoekster er zich niet dienstig op kan beroepen. Zij stelt dan wel dat er een beroep werd ingediend tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te weigeren, maar zij toont op geen enkele wijze aan dat dit beroep een schorsend karakter zou hebben derwijze dat door de gemachtigde in de bestreden beslissing geen rekening zou kunnen worden gehouden met de beslissing van de ambtenaar, die uitvoerbaar is en bekleed is met het vermoeden van wettigheid tot het tegendeel in rechte werd vastgesteld. Evenmin toont zij aan dat een dergelijk beroep het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan.

3.2.4. In de mate dat de verzoekende partij zich in haar middel richt tot de beslissing tot vasthouding, kan worden gewezen op hetgeen onder punt 2 werd gesteld. Dit middelonderdeel is niet ontvankelijk.

3.2.5. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij geen, of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met haar specifieke situatie.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit § 1, tweede lid, 2° volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

De verzoekende partij voert aan dat niet, of niet voldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij “gehuwd” is met een man die woont en werkt in België, dat zij ernstig ziek is en daarom geen gevolg heeft kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 augustus 2015 en het feit dat zij medische hulp nodig heeft die zij niet kan krijgen in Nigeria.

Eenvoudige lezing van het inreisverbod leert dat met deze elementen wel degelijk rekening werd gehouden: er werd rekening gehouden met de vermeende relatie met de heer A.O., waarop de verwerende partij tot de vaststelling kwam dat het om een schijnhuwelijk ging en er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt omdat het slechts was gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel; er werd gewezen op het feit dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd en de arts van de verwerende partij van oordeel is dat een terugkeer geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Het onderzoek dat aanleiding had gegeven tot dit advies van de ambtenaar-geneesheer behelsde ook de vaststelling dat medische hulp beschikbaar en toegankelijk was in Nigeria, zodat ook met dit gegeven rekening werd gehouden. Ten slotte blijkt uit hetgeen eerder reeds werd gesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen gevolg moest geven aan het terugkeerbesluit van 19 augustus 2015 zodat de verwerende partij terecht heeft kunnen vaststellen dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten. Derhalve werd wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Een schending van artikel

74/11 van de Vreemdelingenwet is op deze gronden niet aangetoond, en al evenmin een schending van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekster ook tegen dit inreisverbod een schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, moet eerst en vooral worden gewezen op hetgeen daarover reeds werd gesteld, met name dat op het moment van de bestreden beslissing het bestaan van een gezinsleven niet was aangetoond. Zo het beroep dat zij had ingesteld tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven om het huwelijk te sluiten een voor haar gunstig gevolg zou hebben, dan staat het haar vrij de aanwezigheid van haar partner in België in te roepen om een opheffing of opschorting van haar inreisverbod –overeenkomstig de daartoe in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure – te bekomen waarbij zij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

3.2.6. Waar verzoekster stelt dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden, moet erop worden gewezen dat sprake is van een schending dit beginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.910, de CVBA Samenwerkende Bouwmaatschappij voor Goedkope Woningen). Zoals uit het voorgaande blijkt, is dat in casu niet aangetoond.

3.2.7. Verzoekster betoogt ten slotte nog dat de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten en in het inreisverbod zo goed als identiek is, en dit een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het gegeven dat er sprake is van een gelijklopende motivering leidt op zich niet tot de vaststelling dat de beslissingen niet conform de formele motiveringsplicht zijn opgesteld. Zoals hiervoor reeds is gebleken is voor elk van de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat ze niet deugdelijk zouden zijn gemotiveerd in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen. Dit middelonderdeel kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2.8. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS